

המלכה העגונה

"אני לא מוצאת בזה שום הגיון!" חשבה המלכה בהתעוררה עם שחר במיטה המלכותית הרחבה והריקה.

"מה הטעם? ! מה הוא חושב לעצמו? !"

היא ניסתה לכעוס עליו, ודומה שהדבר עלה בידה.

"אני עמלה מהבוקר עד הלילה, וכולם בארמון הרי יודעים שגם בלילה אני לא ישנה. גם אז טורדים אותי עסקי הממלכה. על מיטתי בלילות אני חותמת על צווים שמנסח מזכיר המדינה, ובזמן האחרון גם מנסחת את הצווים האלה בעצמי, ובמידה לא מבוטלת של הצלחה.

עם שחר אני נעמדת על רגלי, נכנסת לנעלי הלא נוחות, הולכת למלא בקפידה אחר כל גינוני הטכס הממלכתיים, עד האחרון שבהם. גם אלה שנראים בעיניי טרחניים ומעוררי גיחוך. אני מהנהנת בראשי עד כאב צוואר לשר הטקסט הזקן שממלמל כל הזמן וגורס חצץ בין שיניו, ש... כך נהגו מאז ומתמיד בבית המלוכה, החל ב... עובר ל... ל... וכלה ב... כלה בי. כלה בי ומכלה אותי מבפנים."

היא נשפה נשיפה קולנית אל תוך עומק חדר המיטות הענק. 'אולם חדר המיטות', משפחה רבת נפשות הייתה יכולה להתגורר בחדר שכזה, עם משק החי שלה.

'מה עוד נשאר ממני? !' תהתה המלכה בקול בחדר הריק מאדם, 'ממי שהייתי לפני כל זה?'

ובתוך תהייתה היא קמה ממיטתה, ממשיכה להנהן בראשה לחדרניות שרק המתינו לזה האות, וכעת הן מסתערות כצבא מיומן על חדר השינה. היא מנופפת אנה ואנה בידיה לכולם, בשלל מחוות לא ברורות, והלב מתפלל שיותן לו הכוח לשאת עוד יום אחד בלעדיו.

אחרי רגעים אחדים נסוג צבא החדרניות, כמו גל שהתפרץ אל החוף. כשם שהגיע כך נסוג ונעלם, והיא נותרת שוב לבדה.

“אני לא מוותרת עליך!” קראה בקול רם לחלל שהתרוקן, המחופה בלא שיור בשטיחים מצוירים, קטיפה ואריגי משי רקום, והקול שלה נבלע בהם ונדם.

היא החליטה להמשיך בינתיים ולהעמיד פנים שכל זה רציני ושיש לכך משמעות, אבל לא לתמיד. היא לא תשחק את המשחק הזה לנצח!

ובאמת, עד מאוד השתדלה למלא ברצינות את תפקידה. נוכחת בכל ישיבות הממשלה, ואפילו מקדימה ולומדת בלילה את הנושאים שעל הפרק ובאה לגמרי מוכנה. מוכנה הרבה יותר מהשרים שזהו עניינם. הללו לא חדלו מלהתמיה אותה בהחלטותיהם המוזרות. ומאחר ואותם שרים, כך יש להניח, מלומדים היו ובעלי השכלה, מצאה את עצמה מתקשה שלא לחשוד בכך שהגיעו להחלטותיהם ממניעים זרים, שאינם בהכרח טובת הממלכה.

אלא שהם כאן, בארמון, מאז ומתמיד. לכאן הם משתייכים, חלק מצורת השלטון. והיא נוכרייה ביניהם, חדשה. עדיין באה במבוכה מכל יום נוסף בארמון. קל יותר לתלות את התהיות הללו, בה ובחוסר ניסיונה. כך על כל פנים היא חשבה בשבתה מודאגת בראש שולחן הממשלה.

על-כן השתדלה בכל כוחה לנהוג בשרים כבוד ונימוס. רק לכשיסיימו את נאומיהם הארוכים והמבולבלים, שהיא, אגב הייתה מקשיבה להם בכל ליבה, מנסה במאמצים גדולים למצוא בהם סימן לטובה, רק אז העזה לפתוח במילים – “במחילה מכבוד השר...” ובפנים רגועות ככל יכולתה, העלתה במתינות מרוסנת את תהייתה.

השר רק נשף בקוצר רוח, מחייך לעמיתיו חיוך יהיר. הוא כלל לא הקשיב לדבריה.

נראה שהם מתעלמים ממני ביודעין. היא אמרה בליבה בפליאה, עדיין לא מרשה לעצמה לכעוס. ‘אמנם המלך איננו, אולם סוף סוף אני המלכה! עדיין הנני פה יושבת מולם במלא מחלצותיי (הלופתים עד כאב בשדיים וחותכים במותניים) והכתר הקטן והמוזר שעל ראשי, העשוי זהב ומשובץ ביהלום גדול מדיי, הוא כתר מלכות!’

רק שקשה להאשים אותם. היא שבה ונדה בהרהוריה, לא צריך הרבה בכדי לראות שאין כל זה אלא העמדת פנים, ולא מהמשובחות שבהן. אלא

שמלכה או לא, עד שהוא יחזור, עלי למלא את התפקיד שהטיל עלי. וטיפשה אני לא! אין דבר שלא אוכל להתגבר עליו בכוח הרצון וההתמדה! אשוב ואעיין בכל נושא עד שאגיע לכלל הבנה שניתן להפיק ממנה באופן סביר הלכה למעשה.

על כן, הריני מתעלמת מהבזו שהם רוחשים כלפי, ומחליטה לפי ראות עיניי, לפחות במקרים בהם אני סבורה שהחלטת השר עלולה לגרום לנזק משמעותי, ולעיתים בלתי הפיך.

לרוע המזל רוב המקרים היו כאלה.

השרים חשו פגועים והשתדלו להפגין את עלבונם באופן בוטה ככל שניתן, ולאחרונה הייתה עדה לגל התפטרויות מהממשלה.

זה התחיל בשר המשפטים, שענייני משרדו, כך מסתבר, פרושים על מרחבי שלטון שאת היקפם קשה להכיל. כמעט אין תחום שלטוני שזרועות משרדו לא מגיעות לשם. אשר-על-כן, כמה רע ועצוב הדבר שאין ככל הנראה בנמצא, מישהו פחות ראוי לתפקיד מהשר הנוכחי. ואף שאין ליכך נוטה לכעוס על האיש האומלל עצמו, שכן הקשיש החביב, שר המשפטים המכהן, לרוע מזלו ומזל כולנו, לוקה בדרגה כזו או אחרת של שטיון. הוא מיסב בפזוור אברים ליד שולחן הממשלה ומפזר בלא הרף, ובלי הקשר נראה לעין, חיוכים חביבים לכל עבר. וכאשר הוא נשאל לדבר-מה, הוא פותח במלמול רציף אינסופי של מילים וקטעי משפטים, המכילים אמנם שמות עצם רלוונטיים, ואפילו פעלים שכמדומה מתחברים אליהם, אולם לעולם לא תוכל להוציא מהם שמץ משמעות.

שר המשפטים כאמור, היה הראשון להגיש את התפטרותו. הדחף הראשון שחשה היה לקבל מיד את ההתפטרות בתחושת הקלה, בוודאי תמצא בקלות איש ראוי יותר.

אלא ששוב נימוס היתר שלה, רגשי הנחיתות ותחושת הזרות שלא מרפה לעולם, גרמו לה להפציר בו לחזור מהתפטרותו. ובכל זאת מצאה הפעם כוח בקרבה לפרש את המלמול המבולבל שבו פצח לנוכח הפצרתה, כסירוב.

מיד פרסמה המלכה כרוז המציע את המשרה למועמד המתאים.

איש לא בא.

יתר על כן, מיד הוצפה כאמור, בגל התפטרות של שרים נוספים. באלה כבר לא הפצירה לחזור בהם, רק שבה ופרסמה בכל רחבי המדינה כרוזים המציעים את המשרות הרמות לכל אחד, בלא הבדלי מעמד או יחוס, רק על פי כישוריו.

שוב איש לא הציג מועמדות לאף אחד מהתפקידים. זמן מה המתינה להם המלכה, לא זמן רב מדיי, כי ידעה את הסיבה שבגללה איש לא התייצב.

השרים המתפטרים, כך נראה, הסכימו ביניהם למנוע ממועמדים להציע את עצמם.

שרים אלה היו אנשים רמי מעלה ורבי השפעה. אין איש זוכר להם כעת כיצד זכו בכוח ההשפעה וברום המעלה שברשותם. איש לא זוכר זאת להם או לאבותיהם, שכן, כך מסתבר, רום המעלה הזה עובר בירושה, ושרים אלה שכאן, נולדו לתוכו, והרי הם רמים וברי השפעה מיום היוולדם. מפי מזכיר המדינה, שמכורח המצב היה גם למזכירה אישי, ובשלב זה שמר למלכה אמונים, נודע לה על קנוניה שזממו השרים, לאיים על כל מועמד שיציע את עצמו לתפקיד שר.

השרים לשעבר, היו מפסיעים בצוותא כבודת-ראש הלוח ושוב, כל העת לרוחב שער חומת הארמון, כשחים לפי תומם בעניינים רמי מעלה. בהגיע מועמד לחצר הארמון, חייב היה להצהיר בפני שומרי הארמון על סיבת בואו. אזי היו השרים לשעבר קוטעים באחת את שיחתם ומביטים בו מזווית העין, תוך כדי הרמה חדה של גבה אחת, הימנית או השמאלית. די היה בכך לגרום לאיש לסוב לאחוריו באיזו טוענה מגומגמת ולהעלם מן העין. שלושה או ארבעה מועמדים לכל היותר כבר הפיצו את הבשורה בכל הממלכה, ואיש לא התייצב עוד.

'הרי זהו מרד! מרד של ממש!' אמר קול בקרבה – 'מה את מתכוננת לעשות בנידון?' דרש אותו הקול במפגיע. אלא שקול מוכר יותר, לחש באזנה – 'הן הכל זמני, הרי לא תישארי פה לנצח, את לא שייכת לפה. וגם אם כן, הרי רק לצדו. מלכתחילה כך דובר, כך הוסכם ביניכם בהבנה שאינה זקוקה למילים.'

וכך מצאה המלכה את עצמה אומרת – 'אם אין שר משפטים, אמלא אני בינתיים את התפקיד. הן לא אעשה זאת רע מקודמי'.
וכך בנוסף לַמלכה, הייתה גם שרת המשפטים.

אלא שכאמור, הייתה זו רק ההתחלה, ושרים החלו מתפטרים דבר יום ביומו. לעיתים גם בלי הקשר נראה לעין. בפתחת הדיון ליד שולחן הממשלה הארוך ארוך, כמו פיהוק אין קץ, היה קם לפתע שר כלשהו בירכתי השולחן ומודיע ביובש, שמכתב ההתפטרות שלו הוגש מכבר לידי פקיד כלשהו ויכנס עד הערב לתוקפו. ואפילו היה זה שר שלא היה למלכה כל עניין להתערב בענייני משרדו. למשל השר האחראי לאירועי ציון יום ההכתרה. לה לא היה כל עניין בטקסטים, ובמיוחד לא באלה הנוגעים לציון עלילות אהובה המלך לפני שידעה אותו.

וכך נותרה המלכה לבסוף לבדה, יושבת על כסאה הרם בראש שולחן הממשלה הארוך והריק.

כמעט לבדה, שכן ידיד אחד, כך נדמה, בכל זאת היה לה, מלבד אהובה שהלך לו ואיננו כאן איתה. ואף שאמר לה אהובה לפני לכתו, לא לבטוח באיש, כך לפחות זכרה שאמר – הדברים נאמרו לפני זמן כה רב עד שספק אם בכלל נאמרו, וברוב בדירותה גמלה בה ההחלטה לתת אמון במזכיר המדינה, זה שהיה למזכירה האישי.

צעיר שחרחר וזקוף קומה, העומד כל העת למרגלות שולחן הממשלה הארוך, לא מסיר ממנה את מבטו המודאג, ואצבעו כל העת ממוללת בעצבנות את קצות תלתליו השחורים.

- "מה דעתך חביבי, האם נאה עשיתי כשנפטרתי משר המשפטים?"
שאלה את מזכיר המדינה כשישבה ליד שולחן השיש המהודר במשרדו של שר המשפטים, מעלעלת ברפיון מיואש בערימת הניירות שעליו.

- "נראה שלא הייתה דרך אחרת." השיב.

- "אלא שבכך פתחתי את התיבה וכל השרים נתעופפו ממנה."

- "הם לא היו ראויים לתפקידם." הוא אמר, בלא מורא.

- "אלא שכעת הכל מוטל עלי, וגם אם יוכפלו השעות ביממה כמה מונים, עדיין יהיה הדבר למעלה מכוחותיי."

- "אני אעזור."

- "תודה לך יקירי, אולם נראה כי הדבר כבד גם משנינו."

השתתק, המזכיר והשפיל מבט עגום לשטיח הארגמן.
כמה נאה היה אותה שעה, כך חשבה בליבה, 'כמו הילד שלא היה לי'. כמה
חפצה אז ליטול אותו בזרועותיה ולנחמו, לפחות ליטול את ידו בידה.
נשימתה שנעתקה לפתע הוכיחה לה בעליל עד כמה אל לה לעשות דבר
מכל אלה.

- "אין לנו ידידי, אלא לעשות כמיטב כוחותינו, לא כן?!"

הוא הנהן, עדיין מושפל מבט.

- "מה שיעלה בדידנו, מעט ככל שיהיה – רב יהא מאשר עשו אלה בכל
שנות כהונתם."

היא חייכה לעברו, ואף הוא אנוס היה לחייך, ולרגע חייכנו זה לזה
ומבטיהם נפגשו באופן שאסור היה להם להיפגש.

וכך פגישות עבודה אלה שזלגו אל שעות יממה שלא נועדו לעבודה, זלגו
מאולם המליאה, אל כוכי המשרדים, ומשם אל טרקלין האוכל, ומשם אל
פינות גן הארמון, ומשם, כשנקפו השעות, אל אולם חדר המיטות, ששולחן
עבודה מרובה מגירות הותקן בו, ומשם אל המיטה עצמה. ודברים שהיו
אסורים בעליל הותרו בשעות שהן כהרף עין, מחוץ לזמן הנמנה. בין
השמשות, באשמורת ראשונה, שנייה ושלישית, והימים עלו ובאו בין כך
ובין כך.

עמוד השחר העולה מעל גן הארמון, היה מעיר את האנקורים המקננים
בכלילי החורש, את הטווסים הנואקים בערגה אנושית כל כך ואת קיני
הקוליבריים הנחבאים בשיחי היסמין. ומהמולה צייצנית זו, היו הם פוקחים
את עיניהם באחת, בתוך מיטה אחת, מתחת לספרי חשבונות, חוקים,
תקנות מנוסחות למחצה וטיוטות לתקנות וחצאי חוקים ומצוות שבין אדם
לחברו, ובין אדם למדינה, המנסות לא לקלקל יתר על המידה בדברים
שאינם מובנים די צורכם. כי מי יידע מה בליבות אזרחי הממלכה הפזורים
אי-שם, איש-איש בביתו הפרטי, בחיק חייו הפרטיים?! ומי ידע צדק
לכולם?!

כך גם לא יובן עוד לאשורו זיכרון הלילה שהיה, ודומה כי לא יובן יותר גם
בעתיד, ואף לא יעשה ניסיון של ממש להבינו.

בלב רק יאמר, אישה יש כאן והיא לבדה, ומלכה היא או לא, בודדה היא
בבדידות שקשה לשאת, או שמא אין לשאתה. והרי צדק יש בעולם, כך

לימדה מלכה ואדונה, ויש צדק מלפניו, וגם אם לא יובנו לאשורם חוקי צדק זה שלו, כשם שדברים רבים מדיי משלו לא יובנו לעולם, מעט ובפשטות גסה יובן מהם בכל זאת, ואפילו הבנה שיש בה מן האמת. שאחרת, אם לא כן, איך תתכן האהבה? ! ומאחר וקם הוא ונעלם, בדרך שבה קם ונעלם, נעלם לזמן שבינתיים אין לו קץ, לא יתכן שאהבתו תחולל בקנאתו!

וגם לא נסתר מפניו שאהבה זו שלה אליו, שגם אם אין להבינה, ובודאי שאין לתארה במילים, משהו בכל זאת יובן ממנה, ומשהו בכל זאת ניתן לומר, שאם לא כן, איך תתכן האהבה? ! ובכן, היא כזו שמעמידה את הכל בצילה, כמו מחלה ממארת, שככל שנוקף הזמן והיא מכאיבה יותר, היא גם מעמיקה יותר, מתפשטת וכובשת עוד חלקים ממנה, ואין לאן לברוח, אלא לאמונה האחת שאין לגזור אותה בגבולות ההיגיון, שלכשתכבוש את כולה - אז תגאל. ועד אז יש לשאת את הכאב והבדידות. וגלוי וידוע לפניו שאין בכל אותם דברים שתעשה אלא משום נטילת מעט מרגוע מן הכאב, לא יותר מכך.

דיבורים כאלה דוברו בראשה בשעה ראשונה זו. אולם שעות אלה חזרו ונשנו, וכמה אפשר לדבר ולחזור על עצמך? ! ומה דובר בראשו של מזכיר המדינה? זאת לא ידעה באותה עת, ובבוא היום כשתדע, או תוכל לשער, יהא זה מאוחר מדיי.

לזמן מה נראה היה, כי מעתה יוקל מעט מעל כתפיה המשא, העול הלא מוסבר של היות מלכה עגונה שהשליכוה אל חצר מלכות זו, שלעולם לא תמצא בה את מקומה.

הנה אף-על-פי שהיא ומזכיר המדינה פעלו לבדם - במרוצתם התזזיתית, בטרדם ללא לאות, דומה כי עלה בידם להזיז לא מעט מגלגליה הרבים של אותה מכונה אדירה שאין להכילה, הקרויה בשם 'מדינה'. ונראה כי בסיבת מעשיהם, הייתה אותה מכונה מבצעת אכן חלק ניכר מייעודיה, יהיו אשר יהיו. ויום חלף ויום בא והשמש זרחה מעל. ובעמלם כך, היו המלכה והמזכיר מתפלאים כיצד שרדה מכונת הממלכה כל אותו זמן שהייתה נתונה תחת השרים ולא התפרקה לתוהו ובוהו או למצער עצרה מלכת. נראה כי גודלה ועוצמתה עמד לה להמשיך ולסובב את גלגליה עוד ועוד, עד היום.

ועל אף כל הדברים האלה שדוּבְרוּ בראשה של המלכה על הצדק ורוחב ליבו של המלך, הנה כאילו ניתן איזה אות בלתי נראה - ובבת אחת הכל השתבש.

במי ניתלה את האשם?

במלך.

כן, בו נתלה את האשם.

יד מכוונת בעליל סובבה סיבות למעשים!

הן אות ניתן! אין ספק שניתן. וניתן לקבוע לאות מקום על ציר הזמן, ואפילו אירוע מיוחד ניתן להדביק שם, ולו לצורך הדיון.

היה זה...

גם אם אין זוכרים כרגע בדיוק את היום, אם נאמץ את מוחנו עוד מעט, ניזכר. אלא שדי לנו בכך שניתן הדבר להיזכר. כלומר, אין מדובר בזמן מזמני הביניים החלומיים הללו שהוזכרו למעלה, אלא בתאריך הניתן לציון. המלכה ומזכיר הממשלה סיימו באותה שעה ארוחת ערב מיוחדת במינה.

ככלל טרודים היו כל העת בענייני הממלכה ולא סעדו בצוותא ארוחה של ממש. שולחנן קטנטן היה נערך בחדר השינה של המלכה באופן זמני שהפך לקבע, ועליו היו מעמיסים בערימה את מטעמי הסעודה היעודה. ככל עניני הארמון, נוקשות רבה חלה גם על נוהל זה של ארוחות המלכה. ודי היה בשיבוש השערורייתי שמכבר אין המלכה אוכלת כלל בטרקלין אלא תדיר בחדר השינה שלה (שאליו, על פי חוק אין להיכנס כלל זולת המלך, המלכה, וצבא החדרניות האחראיות לתחזוקת החדר), איש אם כן, לא העלה על דעתו לעדכן את סבב התפריטים הקבוע למיקומה של הסעודה ולגודלו של שולחן האוכל. וכך על אותו שולחן קטנטן שלצד המיטה, שלא נועד מלכתחילה אלא לשאת עליו תה ועוגיות שלאחר מנוחת הצהרים, עמסו דבר יום ביומו סעודות רבתיות עשירות בשלל מאכלים על סוגיהם השונים. מחוסר מקום סודרו המאכלים זה על גבי זה כמגדל מתנשא העומד בדרך נס בזכות מלאכת מחשבת של ארכיטקטורה סבוכה. המלכה והמזכיר, בהיכנסם אל החדר, היו מוצאים תמיד שיד נעלמה ערכה וסדרה את שולחנן האוכל בהעדרם, וכעת הוא עמוס במאכלים במגדל

גבוהה הקרוב להתמוטט. הם היו פורקים על מיטת המלכה את שלל ניירות העבודה, ופוצחים בעבודת הממשל, תוך כדי הושטת יד זהירה לפרקים אל מגדל המאכלים, ונטילת כזית ממתעם זה או אחר. אולם ערב זה שונה היה, למלכה היו תכניות אחרות, ושמה גם למזכיר.

“הערב לא נעבוד.” אמרה המלכה למזכיר, בפסעם במבוא הארוך והריק אל אולם חדר השינה. “זמן רב אנו עמלים בלא הרף, טובת הממלכה היא שניקח לנו הפוגה קלה. אחרי הכל, בני אדם אנו, לא כך?!” ומבעוד יום קראה אליה את החדרנית הראשית והורתה לה להורות למי שנחוץ להורות, להעלות שולחן אוכל רחב וראוי יותר אל חדר השינה ולערוך אותו לסעודת הלילה - לשניים.

“ברור הדבר?”

שאלה את הקשישה הנוקשה המחוללת כולה בשחורים למעט סינר קטנטן צחור הנתון במרכז מדויק שבין מתניה, ומצנפת זעירה, צחורה המהודקת בסיכות אל פסגת שערה האפור, שאף הוא נישא מקופל בקפידה על ראשה כמגדל של מגבות רחצה אפורות.

האישה רק קפאה על מקומה בפנים נוקשות, נועצת מבט זעף בחלקו הגבוה של קיר הטרקלין שמאחורי המלכה.

המלכה הורגלה משכבר ליחס שכזה, לא רק משרי הממשלה אלא אפילו ממשרתי הארמון. היא נהגה ללמד עליהם זכות באמרה בליבה – ‘בקשותי, על פי רוב חורגות הן מנוהלי הארמון, ולאותם אנשי שרת אומללים, הרי הן בגדר עבירות חמורות שאין עליהן כפרה. ואף על פי כן, בדרך כלל הם מקיימים את בקשותיי, לפחות אלה שאני מתעקשת לחזור עליהן מספר פעמים. די לי אם יקיימו את מבוקשי בשתיקה, בהעמידם פנים שלא היו דברים מעולם.’

אולם לילה זה, היה חשוב למלכה, היא חלמה עליו בלילה שעבר, ותכננה אותו לפרוטרוט במשך היום. חשוב היה לה שכל פרט יהיה כפי שראתה אותו בעיני רוחה. על כן חזרה ודרשה מהזקנה השחורה.

“ברור לך?”

ואפילו ‘מלכה-לא-מלכה’ שכזו, אין איש שרת מהין לסור לדרכו בטרם הסירה ממנו את מבטה. ומלכתנו נעצה מבט חמור בפני החדרנית, וזו נעצה את מבטה כאמור בקטע החיבור של קיר הטרקלין לתקרה, וזמן מה היו

הנשים נועצות כך מבטיהם כמו בקרב סכינים. מי תשבר ראשונה? האם המלכה תסיר את מבטה לעניין אחר וכדרכה תפטור באנחה את כל העניין, או שתהיה החדרנית אנוסה להנהן בראשה ולקבל על עצמה את האחריות על גחמת המלכה?

לאחר איזה זמן, משכה החדרנית באפה, לאחר זמן נוסף מתחה את דשי חולצה השחורה. עוד זמן מתוח חלף ביניהם, והחדרנית הרימה את מבטה מעלה אל הנברשת, מיטיבה בקצות אצבעותיה את השביס הצחור שעל המגדל האפור שעל ראשה. אולם כל אלה לא שברו את רוחה של המלכה, הלילה הזה חשוב עבורה והיא לא תרפה. לבסוף הנהנה הזקנה בעיפות הנהון קצר אחד, מנסה להסוותו ביישור מחודש של סינורה הקטנטן, והמלכה פטרה אותה לדרכה, שהרי הנהון היה כאן בלא ספק. אז חלף הרהור נוסף בראשה שמא צריכה הייתה להפגין יותר נחישות גם כלפי שרי הממשלה, הנה במעט נחישות הוציאה בפעם הראשונה הסכמה מאיש שרת בכיר בארמון.

היה זה הנהון שהנהנה החדרנית, אמנם כן.

אנחת רווחה נאנחה המלכה כשנכנסו לחדר מיד עם צאת הכוכבים. גם המזכיר התחייך חיוך רחב כמלא שיניו הצחורות בראותו את השולחן הנאה ניצב בטבור החדר, ערוך באופן שלא ראה כמותו בארמון. זר פרחי פעמונית במרכז השולחן הפונה מזרחה, גולש על פי מידותיו צף כעיגול פרחוני על צחור המפה, ושבעה פמוטי זהב מאירים, מפיצים אור נוסף לבד מאור הנברשת. שלושה בקצה השולחן מזה ושלושה בקצה השולחן מזה והפמוט המרכזי בינותם, נוטה מערבה להאיר לפני שני הכיסאות שהוצבו זה ליד זה, בזוית קלה, פונים מעט איש אל אחיו. על טס גדול מרופד בעלי ירק, נח צלי טלה שנצלה על כרעיו ועל קרבו, שהופרד מעצמותיו, ונותח בזהירות לנתחים קטנים, מוכנים להינטל כמות שהם, במזלג אל הפה. ארבע בקבוקי יין בגוונים שונים של אדום, מוורוד חכלילי ועד לארגמן כהה נעמדו סביב טס הצלי, כמשמר של כבוד. לצידם סלסה עם מאפה ריקקים פשוט שאין בו אלא להדגיש את טעמי המאכלים השונים, ועוד כהנה וכהנה ירקות אפויים ופירות לקינוח.

מאכלים רבים ומגוונים, הרהרה המלכה, אולם הכמויות סבירות, אין כאן אותן ערימות מכוערות שלהן הורגלה. מישהו חרג הרבה מהתקנון בכדי

לשוות לשולחן זה מראה של סעודה נאה ואישית. שמא אותה חדרנית, כעבישה שחורה, אחרי הכל, לב פועם בקרבה.

הסבו השניים לשולחן וסעדו, מתענגים במתינות על המטעמים ועל ההסתרות הזו בצוותא, בחדר זה שבטבור הארמון. בתחילה לא הייתה ביניהם אלא שתיקת החיוך השלו ושְׁבֵע-הנחת, כשאותו צלי רך, חם וריחני בא לתוכם באחת. ובאותה קלילות חמצמצת רחפנית, ליטף היין הוורדרד הקר, את קירות גופם מבפנים, מעביר צמרמורת קלה מבדחת לאורך שדרתם. אז הצטחקו באחת ושניהם ידעו על שום מה. מלאו עוד מהצלי, והיין הלך והוכבד, כעת היה גונו שחרחר כמעט, והוא חם וכבד וקטיפתי כמו משא גופם כשהוא מעליה או היא מעליו. אז פתח הוא ודבר. ביקש שתספר לו על המלך.

היא, קדרו פניה באחת ואחר חוורו, ואז אדמו כמו סתרו לה על לחייה. לא לכך צפתה בערב זה שכה נשאה עיניה אליו. הוא, ראה אותה בכך וניסה לפייסה, והחל מספר, מדבר במהירות, עד כמה גדולה הערצתו אל המלך. אין היא נופלת מהגדולה שהיא עצמה רוחשת למלך, ובעצם אין כלל קשר בין מה שהם חשים זה לזה לענייניו של המלך. - "המלך גדול מכל אלה. האחד שעניני כל הממלכה אליו נשואות. הוא מלכנו, ואין הוא שייך לאיש מאתנו באופן פרטי. הרגשות הקטנים שלנו, גם אם גדולים הם בעינינו, הם אינם מעיינו. ואם בכל זאת יגלה בהם עניין, סבור אני כי הוא מביט על כל זה בעין יפה, אם בכלל ניתן לומר דבר שכזה אודותיו."

המלכה שתקה, נעצה מבטה היישר בחלל החדר והדם שוצף והולם כל העת ברקותיה.

- "אין ספק כי יחס מיוחד הוא רוכש כלפיך, והוא, בין שאר אינסוף ענייניו, חפץ ברווחתך ובשמחתך. אולם אין את אלא נתינה בין נתיני ממלכתו, לייחס לו קטנוניות ורגש קנאה ביחסים שנתיניו רוחשים זה לזה, הרי זה בגדר עלבון, לא כן?!"

היא בהתה באוויר במבט מטושטש וראשה היה כבד. היין החם והכהה הפך למשא כבד על מצחה ועל שמורות עיניה. לא כך ראתה את הלילה הזה

בעיני רוחה, אולם את הנעשה אין להשיב. ועל כן שבה ונטלה עוד לגימה ארוכה מגביע היין הכהה, נטלה בידה את כף ידו הקרירה של המזכיר ושמה אותה על לחייה הלוהטת. אף שאז לא נודע לה עדיין מה בעצם נעשה ומהו הדבר שאין להשיב.

אז פתאום נקרעה דממת הלילה ברעם צלצול זכוכיות מתנפצות, ומטר אבנים גדולות ניתך על חלונות החדר. ומיד אחריו מטח נוסף ניתך אל תוך החדר פנימה, אבנים ולפידים בוערים.

המזכיר נורה אל הארץ, נפגע מאבן כבידה שפגעה בראשו. אולם הוא לא איבד את ההכרה. הוא שב והתיישב על הארץ ומיד החל מנגב בתנועות מכאניות, במפה הצחורה, את הדם שניגר ממצחו אל תוך עיניו. המלכה, נראה כי לא נפגעה.

שניהם הביטו בבעתה באש שאחזה בוילונות ומשם קפצה ונאחזה בשטיחי הקיר.

היא תפשה בידו ומשכה אותו אחריה, ושניהם נמלטו מהחדר הבוער. רצו במבואות חדרי המגורים מדלגים בין האבנים, שברי הזכוכית ומדורות האש שאחזו בשטיחים.

כשחלפו במקביל לגזוזטרה הרחבה שבחזית הארמון, נעצרה המלכה והביטה בפליאה מבעד לחלון הגזוזטרה.

חומת גן הארמון הופלה ככל הנראה, והגן הוצף בהמון אדם גועש וסוער, הם נשאו בידיהם לפידים בוערים שאותם השליכו בצעקות רמות לעבר הארמון.

נשמעו יריות בודדות וההמון הוסה לרגע, אולם היריות לא נשנו, וההמון שב והתקדם לעבר הארמון. היא לא הבחינה בנוכחות ברורה של משמר הארמון.

המזכיר רק בהה בחלון המנופץ במבט מטושטש. הוא לא התאושש עדיין מהפגיעה בראשו.

כששלושה לפידים חצו ביעף את הגזוזטרה ונפלו על שטיחי המבואה, היא משכה אותו משם בחוזקה. היא רצה דוהרת במדרגות, כשהמזכיר נסחב אחריה ברגליים כושלות.

כשעברו בטרקלין, קטפה מעל הקיר פגיון כסף בעל להב ארוך. מעולם לא השתמשה בדבר שכזה, ולא ידעה מה תעשה בו אם ולכשתאלץ להשתמש בו, אולם שמא די יהיה לנופף בו באיום. היא נמלאה בנחישות שלא ידעה כמותה, להימלט ולהציל את עצמה ואת המזכיר.

לבסוף הגיעו ליציאה האחורית ומשם בריצה מטורפת אל אורות המלך. הם נפלו מתנשמים על ערימות החציר והמלכה שמטה את הפגיון ואחזה בכאב שביד שמאלה שסחבה כל העת את המזכיר הכושל. אלא שגם האורות החלו לבעור והאש התפשטה במהירות סביבם. הסוסים צהלו בבהלה ונמלטו דרך קירות העץ הקורסים. כולם למעט סוס אפור אחד. סוסתו של המלך.

המלכה זיהתה אותה על פי גודלה הלא מצוי ועל פי רתמת הזהב שלה. מאז שהמלך עזב איש לא רכב על הסוסה הזו.

הסוסה הגדולה יצאה מתוך העשן והקולות, ופסעה בצעדים מתונים לעברם, כאילו כל המהומה והאש מסביב אינם מעניינה. היא קפלה את רגליה, ובתוך העשן והרעש רבצה לצידם.

המלכה משכה את המזכיר, שעלה אך בקושי על גבה הערום של הסוסה, ואף היא עלתה לפניו אוחזת באגרופיה במושכות רתמת הזהב.

בבת אחת הזדקרה הסוסה אל על, נעמדה על רגליה האחוריות וזינקה בדהרה קדימה. מאותו זינוק, הועף המזכיר, נפל לאחור ונעלם באפלת האורווה הבוערת. המלכה רצתה לצעוק אלא שהכל חלף מהר כל כך. הסוסה דהרה במהירות קדימה. עיניה נסתחררו מהמראות, אגרופיה נסגרו על רתמת הסוסה האימתנית, וירכיה נתקשחו והתהדקו על צידי גב הסוסה, אולם ליבה המה אל המזכיר.

שעה ארוכה דהרה הסוסה בעוצמה הלאה. הקולות נחלשו ודעכו מכבר, ניצוצות האש נעלמו, וריח העשן נשטף בערפל הלילה הבשום של היער, אולם הסוסה אפילו לא האטה במקצת את דהרתה.

מבט אחד לאחור הבהיר למלכה שדולקים אחריה, מבט נוסף חשף בין השיחים את הבהובי הארגמן של מדי משמר הארמון.

צריכה הייתה לעצור בעד הסוסה – הן משמר הארמון דוהר אחריה להצילה, מדוע היא נמלטת מהם?!

אולם הסוסה חשבה אחרת, היא רק הגבירה את דהרתה, והמלכה חשה כיצד היא טסה בין ענפי העצים הבאים ביעף כנגדה וחותרים בבשרה. צעקות שנשמעו מאחורי גווה הראו שהמשמר קרב. יריות שנורו לפתע מעל ראשה, העלו את הסברה, כי אולי צדקה הסוסה והמצוד הוא אחריה. משמר הארמון בגד בה וכעת הוא דולק אחריה לצודה. או שמא משמר הארמון נמלט אף הוא מההמון, והיריות הם גם כנגדם. היא נשכבה בחוסר אונים על רעמת הסוסה, שום דבר מהמתרחש לא היה מובן לה.

מחשבותיה צפו ועלו, משייטות בראשה בלאות עגומה, כמו קינה. אף שמעולם לא רצתה בתפקיד הזה שהטיל עליה, עסקה בו בכל מאודה. בעמל עד כדי התמסרות חסרת פשרות. כל שעשתה היה להטיב עם הנתונים ככל יכולתה.

מה הביא עליה את השנאה הזאת ? !

מה גרם להם לשנוא אותה כל כך ?

האם כה טעתה בהערכתה ?

מחשבה נוספת, נחבאה אצלה בירכתי ראשה הקודח, מחשבה שאותה כולאים ללא הועיל בכלובי ברזל, כי צפה היא ועולה מבין הסורגים. מחשבה שחגה סביבה, מזמזמת כיתושה אכזרית – שכל זה הוא פרי מעשיו של המלך.

- את יודעת אל-נכון - שום דבר מכל זה לא היה קורה אם הוא לא היה מאשר זאת ! זמזמה הייתושה.

- 'אין אני יודעת דבר !' היא אמרה בפה מלא אל החלל.

- 'קנאתו עולה על חסדו.' זמזמה הייתושה, 'הוא חדל לאהוב, ועתה הוא חפץ במותך !'

- 'אין אני יודעת דבר ! היא שבה וקראה אל החלל האפל.

ובאמת מעולם לא הבינה לאשורו אף דבר מכל מה שהתרחש איתה מאז בחר בה, אולם באורח פלא, באותה שעה חשה כי אין זה משנה.

אז לפתע הועפה באוויר, ונחתה בעצמה כואבת על האדמה.

כשפקחה את עיניה, ראתה כי שוכבת היא על גדת הנחל החוצה את היער. הסוסה שכבה קרוב אליה וראשה נח בשלווה בתוך שלולית של דם.

והיא שכבה על האדמה, עצמה את עיניה בחוזקה, ממתינה לרודפים ששיגוה.

וכאן הסיפור מסתיים.

הוא כמובן ממשיך הלאה מכאן, אלא שכאן אני מסיימו. וגם אם מדובר בספור אגדה על מלך, מלכה, ארמון וממלכה בלי שם מוכר, בכל זאת אין כוח בעולם שיכול לסיים את הסיפור. ניתן רק לחדול מלספר, כשם שעשיתי אני, אבל לכל סיפור יש המשך שממשיך הרבה אחרי המקום שבו שולטת עינו של המספר.

ושמא זהו הקסם שבגללו בכלל מספרים סיפור.

טורח אדם ובודה מליבו סיפור, עולם ודמויות, והוא גולה מתוך עצמו לשעה, לתוך אותו עולם ולתוך אותן דמויות, כדי לנפוח באפם איזו רוח. ואם הדבר עולה בידו, לעיתים יוכל לדמות כי נסוג הוא פסיעה לאחור, עומד ומתבונן בסיפורו המתרחש לנגד עיניו ומתנהל איזו כברת דרך בכוח עצמו. ויוכל אז גם לתהות, תוך כדי צפייה, אם משהו מזה יכול להיות דימוי למה שחש בורא הכל, בצפותו בסיפור עולם בני האדם.

מדוע אם כן מסיימים מספרי הסיפורים את הסיפור שהחלו בו?

נראה כי הסיבה העיקרית היא שאנוסים הם להקיץ מחלום דמיוני זה - שאמנם מתנהל הסיפור הלאה וחי מכוח עצמו. כאמור כברת דרך מסוימת ניתן להתנהל כך, כביכול לצד הסיפור, אולם במהרה הסיפור מאט את מהלכו, והדמויות מאטות מהלכן עד שנעצרות הן לפתע ונושאות מבטן חזרה אל המספר - נו! ומה עכשיו? ! ואין תועלת לקרוא לעברם בחזרה - מדוע אני חייב להכריע בעבורכם? ! החליטו אתם בעצמכם!

אם כך יקרא לעברם, יראה לפתע למגינת ליבו, כיצד משתנים פניהם והופכים דומים לו - למספר. עד שילבשו כולם את דיוקנו. המלך, המלכה, הרוצח, החכם, אפילו הסוסה, אם לב כלשהו ניתן לה, כולם ילבשו את דיוקנו של המספר. אז חש המספר בעצב כי גם אם הפלג הפליג עד קצה העולם, מעולם לא הרחיק ולו כזרת מתחום מושבו, מבור נפשו שיודע הוא עד זרה כל סנטימטר מקירותיו השוממים. אז הוא חש כי עליו לסיים את הסיפור, או פשוט לחדול מלספרו.

אולם בעל כורחו, דבר-מה קרה פה, דבר שהותיר אותו בכור נפשו והפליג ממנו הלאה. סיפור סופר ורוח לבשה פנים חדשות, והיא מנשבת עכשיו במחוזות אחרים. וגם אם המאזין שבתוך המספר, נאטמו אוזניו, קולות ממשיכים להדהד בחלל ומאזינים אחרים שומעים אותם וממשיכים לספר, לפחות למאזין שבתוכם וכך הלאה, אין איש יודע עד מתי.

עומד המספר ומשקיף בדאגה אל האופק שבו אבד קצה הסיפור שלו, והוא יודע שכן דמיונו זה יאריך ימים הרבה אחריו. וזאת על-אף שלא תמיד יסופר במלכים ונסיכות, בגאוני עולם או באברי רוח. לעיתים גיבור זה שלו, הוא איש קטן ורוחו קטנה ואפילו קטנונית, ואינו אלא איור נלעג על הקטנות הפשפשית שלתוכה נופלים בקלות שכזו. בכל זאת חדל אישים זה זוכה לחיות עוד ועוד. ולעיתים כשהופכת קנאת המספר בגיבוריו למפויסת יותר, יודע הוא להתנחם במחשבה, שמא גם הוא אינו אלא סיפור שמסופר ברוחו של מספר כלשהו, ואפילו מספר נעלה ממנו, היכול לתת לגיבוריו את הרושם שיכול יוכלו להניע את סיפורם מתוך עצמם, ובהיותו כך מסופר והולך שמא גם סיפורו שלו יסופר עוד ועוד.

וכל זה רק בכדי לומר שאף שחדלתי מלספר, הסיפור אודות המלכה העגונה המשיך להיות מסופר במחוזות אחרים, ובכל מחוז פנה וכבש לו דרך משלו.

נודע לי כי במחוזות הצפון הרחוק מספרים על זקן פלאי, שלוחו של המלך, שהמתין למלכה העגונה על שפת נחל זה החוצה את היער. והוא נשא אותה משם במעבורת עץ, שיכולה היא לשוט במים וגם להמריא לשמים. בדרכו סיפר לה השליח כי תמו ייסוריה והוא נושא אותה עכשיו אל המלך. ועוד הוסיף ולימדה מה טעם הייסורים שידעה עד הנה, ולשם מה היה צורך בכל זאת. וכשסיים להסביר, כך מספרת האגדה, התיישבו הדברים יפה על לב המלכה. בדרכם הארוכה, בעודם מרחפים מעל הממלכה, צפו מלמעלה כיצד הארמון בוער, והאש ממנו התפשטה לכלות את כל העיר, והאנשים נסים ברחובות, כושלים איש ברעהו, וצבאות שונים הנושאים דגלים ומדים בשלל צבעים, נושאים נשק ויורים מכאן ומכאן ופוגעים בעיקר באותם אומללים הנסים על נפשם. ואז מגביה המעבורת ועולה עוד מעלה, וההמולה אובדת במרחק ועננים לבנים באים ומכסים על המראות.

שם במחוזות הגאולה והאושר השלם, שרויים בצוותא המלך והמלכה מצפים לבלתי נמנע, שבו יכלו נתיני הממלכה איש את רעהו, ויחריבו עד היסוד, עולם זה שיוסד בעבורם. אז ישובו המלך והמלכה אל הארץ לייסד בה את ממלכת האושר הנצחי.

מאחר שבמחוזות הצפון הקר עסקינן, עד מהרה מפליג הסיפור הצפוני הלאה ומספר על קלקלתה של אותה ממלכת אושר נצחית. כי מאחר והזדון בד בבד עם המצפון האנושי נטבעו לנצח ברוח בני אנוש, לעולם לא יהא האושר הנצחי, נצחי באמת. והוא ישוב ויתגלגל על צירו בין תיקון לקלקלה ותיקון מחודש. כמו גלגל טחנת הקמח שעל גדת הנחל, הסב וחורק על צירו כל עוד זורם הנחל, בלי הבדל עם דבר מה נטחן שם אם לאו.

בצפון הקרוב יותר מקבל הסיפור, תפנית ארצית יותר. דומה שנמלא אותו מספר רחמים על המלכה העגונה. חפץ הוא מעבר לכל דבר אחר, לגאול אותה מעגינותה. אולם אין הוא יכול לצייר לעצמו מצב שבו המלך עצמו, שכפי שאמר המזכיר - מלך הוא של כולנו ואין הוא שייך לאיש מאתנו, שהמלך בכבודו ובעצמו יגאל את המלכה מעגינותה. המלך נותר אם-כן במחוזותיו העלומים, ובעומק ליבות נתיניו, והמלכה העגונה שבה לזרועות המזכיר. בסיפור הזה מתגלה כי השרים המפוטרים הם אלה שיזמו את ההפיכה כנגד המלכה והמזכיר, השתלטו על הארמון ושמו בראשם את השר לענייני זיכרון טקס ההכתרה של המלך. אותו השר מכריז כל העת שלא כמו המלכה הבוגדת שחישבה להחליף את המלך עצמו, אין הוא אלא ממלא-מקום, היושב על הכס עד שישבו המלך למקומו. ואף כי הכל יודעים שאין שובו הקרוב של המלך עומד על הפרק, וכיום אין נושא שיבתו אלא בגדר משאת לב רחוקה בליבות המאמינים מפשרטי העם – עדיין תשא שושלת מושלי הממלכה מכאן ולהבא את התואר 'ממלאי מקום המלך', המוסיף לה כסמל של ענווה, איזו לוויית חן אצילית.

המזכיר שניצל מההפיכה בארמון מצליח להימלט מהממלכה. וכך בסיפור עלילה רב תהפוכות, לאחר נדודים ארוכים שבהם יבקשו המלכה והמזכיר זה את זה, יאחדו לבסוף ויקימו הרחק בניכר את ביתם. הם יחיו בבית זה חיי משפחה למופת בשלווה ונחת הראויים להיות משאת נפשם של כל באי עולם.

יש בצפון הקרוב מספרים המסיימים בכך את הסיפור, ויש כאלה שאינם יכולים לשכוח למלכה את מלכותה. שהרי המלך בעצמו אי אז בעבר –

עשאה למלכה, לא כך?! והם ממשיכים ומספרים על נכדם של המלכה
המזכיר ששב לכבוש את הממלכה מיד שושלת שר הטקס.

מספרי השפלה, אף כי ליבם נכמר על המלכה, אין הם גואלים אותה
מעגינותה, לפחות לא במובן הנראה לעין.

המלכה, כך הם טוענים, אינה אישיות פרטית. כשם שהמלך לא נודע
לסיפור באישיותו הפרטית, אם בכלל נושא הוא באישיות שכזו. עובדת
היותה נושאת בתפקיד – מלכה, רמה היא ונעלית מעובדת היותה אישה.
האחריות לחייה ורווחתה של הממלכה כולה, נתונה על גבה למשא של
כבוד. האחריות הזו, נעלה היא מהעצב על היותה עגונה וגלמודה. ולא
שיש כאן אטימות לכאב המלכה. הם מכירים בכאבה ומעלים אותו על נס
בטקסי המים של ראשית הסתיו. אז בטקסי הטבילה המיוחדים לנשים,
יעלה זיכרון הרטיבות המצמיאה שחשה המלכה בין ירכותיה, המלווה
בהולם לב מצמית. בלילות הסתיו, בהם הייתה המלכה צופה מהגזוזטרה
באילה שבגן הארמון, הממתינה ברטט לאייל שעלה וטיפס על גבה נוקב
בקרניו את הלבנה. אבל המלכה כידוע, אינה אילה.

על כן, משיבים אותם מספרים את המלכה אל הארמון. בדרך חתחתים,
שבה עליה לגבור, לפי גרסא אחת על המזכיר שבגד בה, לפי גרסא אחרת
עליה לגבור על שר הטקס, בכל מקרה היא חייבת להשיב לעצמה את
השלטון. גרסת שר הטקסט מספרת על מותו של המזכיר בשריפה באורווה
הבוערת, במנוסה הראשונה, או קצת אחר כך, בהיותו מוקע לעין כל, על
חומת הארמון, בשל שותפותו לבגידת המלכה.

כל הגרסאות על כל פנים, מותירות הן את המלכה לבדה, במאבקה לבסס
את שלטונה בארמון ובממלכה. סיפורם רצוף במחזוריים של ניצחון
וכשלון, מצד המלכה. גלות ושיבה, חורבן ותקומה, כך עד לאיזה חזון של
שיבת המלך לכס הריק שלצידה.

יש בזרם זה מספרים שליבים נכמר עוד מעט על המלכה והם מוסיפים
סיפורי רקע, שחלקם פותח לשירים ופואמות מרגשות, בהם המלך שב
במסתרים ופוקד את המלכה לשעה קלה במקומות ובזמנים של סוד. באותה
שעה הוא מחזק את רוחה, מפייסה ומנחמה, ויועץ לה בענייני הממלכה,
ואולי אף מתנה איתה אהבים. ובחלוף הזמן הזה, הוא שב ונעלם למקומו.

במישורי המרכז, נהפך הסיפור על פניו. שם סבורים, כי צדקה הטענה בדבר בוגדנותה של המלכה. יש הסוברים כי אמנם אכן בחר בה המלך למלכתו אולם זו בגדה בו, וזנתה אחרי ליבה והפקירה את יצועה לבזויים ביותר, וכך מאס בה המלך. יש מהם המרחיקים לכת עוד בטענה כי בעצם, ולאמתו של דבר, מעולם לא בחר המלך כמלכה, וכל טענה שכזו אינה אלא רמייה שתכליתה לממש את תאוות השלטון חסרת המעצורים שלה. הליכתו של המלך מכאן, עונש היא לכלל הממלכה על שנתנה לדבר שכזה להתחולל.

המזכיר, בסיפור זה, הוא הישר והאמיץ שהצליח להערים על המלכה, להתחפש כאוהב, להשיג את אמונה וכך לגבור עליה, לגרשה מן הארמון ולמלוך תחתיה. ובמלכו נשבע המזכיר לרדוף את המלכה ולייסרה עד שתכפר בייסוריה על כך, שבמעשיה גרמה לסילוקו של המלך, או לחילופין עד שתושמד מעל פני האדמה. המלך שנבגד לא שב עדיין, ולא ישוב אלא כשתמלא סאת ייסוריה של המלכה, או לחילופין עד שיכריע החן שמצאנו מלפניו בנוקמנו את נבגדותו – אז ישוב אלינו. בינתיים הוא מביט באהדה על המזכיר ועל מפעלו. ואף שטוב ורחום הוא ואינו חפץ גם בייסורי הרשעה, כך הם פני הדברים מלפניו – ואין הממלכה יכולה להיגאל אלא בייסורי המלכה.

והסיפור ממשיך ומתגלגל למחוזות זרים ומוזרים, בדרום הרחוק למשל בא המלך ובוועל בכוח את המלכה ובכל בעילה שכזו היא מגיעה לאושרה ולאחר מתה בייסוריה ושוב קורמת עור וגידים ונולדת מחדש.

יושבים היושבים באשר ישבו מסביב לאיזה סיר מתבשל באש, ומשליכים לתוכו את המלך, המלכה והמזכיר, בצוותא עם שלל ירקות שקטפו מגינתם הפרטית, ולאחר איזה זמן יוצקים את הנזיד לקרבם ואת שאריותיו מפחים לחלל. אולם הנזיד לא חדל מהתבשל, ולא חדלים להשליך לתוכו עוד ועוד ירקות, וגם כי יקדח התבשיל והסיר יורד מהאש לשעה, הוא יקורצף במרץ, ויותן בו מלך ומלכה ומזכיר וירקות חדשים והוא ישוב להתבשל.

ואני, אין לי בליבי אלא אהבה למלכה. אהבה שלימה שאינה תלויה בדבר. וכל עוד נשמתי בי, ולאחר שאנוח מעט מסעורת הצהרים הקושרת את שמורות עיני, אקום ואספר בגאולתה – אספר ולא אחדל.